

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 446/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 9 Co 28/2021 z 12. októbra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 67/2022 z 26. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 28/2021 z 12. októbra 2021 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Cdo 67/2022 z 26. apríla 2023 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie bez bližšieho určenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) proti žalovanej KOMUNÁLNEJ poisťovni, a. s. Vienna Insurance Group (ďalej len „žalovaná“), domáhal náhrady škody z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 7 918,20 eur, ako aj náhrady za náklady na liečenie v sume 1 500 eur. Sťažovateľ

svoj nárok na náhradu škody odôvodňoval rozsahom zranení, ktoré utrpel pri dopravenej nehode, ktorú spôsobil poistenec žalovanej.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 29 C 21/2018 z 21. apríla 2021 žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľovi sa nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi poškodením zdravia a dopravnou nehodou, a nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vychádzal zo záverov znaleckého posudku, ktorý predložila žalovaná, pretože mal pochybnosti o vecnej správnosti znaleckého posudku vypracovaného znalcom z odboru neurológie. Úrazové poškodenie celého nervového systému vrátane chrbtice je obsahom znaleckého odboru neurochirurgie, prípadne úrazovej chirurgie. Okrem toho okresný súd poukázal na tie časti znaleckého posudku (predloženého žalovanou), z ktorých vyplýva, že zistené zmeny na krčnej chrbtici sťažovateľa vznikali dlhodobo a nie sú výsledkom úrazu. Tiež poukázal na odborný posudok o invalidite, podľa ktorého u sťažovateľa bolo zistené zdravotné postihnutie následkom choroby podporného a pohybového aparátu.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že znalecká organizácia sa v rámci súkromného znaleckého posudku nevysporiadala so všetkými zdravotnými nálezmi, sťažovateľa nevyšetrila, ba ani nevypočula. Podľa sťažovateľa neurologické závery jednoznačne konštatujú stav po úraze, ktorého výsledkom bolo podvrtnutie krčnej chrbtice.

5. Krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že prvoinštančné rozhodnutie o zamietnutí žaloby potvrdil a vo výroku o nároku na náhradu trov konania rozsudok okresného súdu zrušil a v tejto časti vrátil na ďalšie konanie (v tejto časti podala odvolanie žalovaná).

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd zopakoval, že sťažovateľ svoj nárok odôvodnil tým, že *«... „pri náhlom, silnom náraze do auta, v ktorom sa nachádzal, došlo u neho k pohybu krku, silou zotrvačnosti pokračovala jeho hlava v pohybe dopredu a pri prudkom spomalení a zastavení pohybu nastalo trhnutie dopredu a následné odrazenie dozadu“*. Žalobca teda tvrdil, že *v dôsledku nárazu pôsobila na jeho organizmus kinetická energia, nedošlo ku kontúzii ani mechanickému zásahu do oblasti jeho krku. V žalobe poukázal na to, že v jeho lekárskejších záznamoch bola následne stanovená diagnóza vyvrtnutie a natiahnutie krčnej chrbtice, uvedené má byť dôvodom jeho nároku na náhradu škody, ktorá mu na zdraví vznikla, zaplatenie ktorej má súd uložiť žalovanému.*». Odvolací súd zároveň zdôraznil, že úlohou sťažovateľa bolo preukázať príčinnú súvislosť medzi poškodením zdravia a dopravnou nehodou, a tiež, že súčasné sporové konanie je kontradiktórne, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí rozhodné skutočnosti tvrdiť a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Krajský súd konštatoval, že to bol práve sťažovateľ, ktorý na pojednávaní navrhol vykonať znalecké dokazovanie prostredníctvom znalca z odboru neurológie a navrhol, aké otázky má znalec zodpovedať. V súvislosti so znaleckým dokazovaním krajský súd uviedol, že *„sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že tým znaleckým posudkom, závery ktorého boli rozhodné pre posúdenie existencie príčinnej súvislosti, nemôže byť znalecký posudok znalca z odboru, ktorý označil a navrhol žalobca, t. j. z odboru neurológia, keďže neurológia nie je odvetvím, ktoré sa zaoberá mechanizmom vzniku traumatických úrazových dejov.“*. Naopak, žalovaná v konaní predložila súdu znalecký posudok

vyhotovený spoločnosťou Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s. r. o., ktorá je znaleckou organizáciou okrem iného aj v odbore úrazovej chirurgie (ale aj neurológie). Z tohto znaleckého posudku vyplýva, že podvrtnutie krčnej chrbtice, t. j. diagnóza, ktorá sa podľa žalobcu nachádza v záznamoch o jeho lekárskejších vyšetreniach, má svoj klinický obraz – postupne vzniká opuch, zakrvácanie spôsobuje narastajúcu bolesť s obmedzením hybnosti s maximom 3 – 24 hodín po úraze, pričom na MRI vyšetrení sú prítomné zmeny, ktoré je možné diagnostikovať aj v následných 10 – 15 dňoch; pri absencii takýchto nálezov je podvrtnutie krčnej chrbtice vylúčené. V znaleckom posudku je s prihliadnutím na výsledky CT vyšetrenia mozgu, krčnej chrbtice a MRI krčnej chrbtice uvedené, že v predloženej zdravotnej dokumentácii žalobcu sa nenachádza žiadny objektívny nález, ktorý by dokumentoval ťažkosti uvádzané žalobcom, objektívne skutočnosti svedčia o tom, že nešlo o úraz, resp. poúrazový stav. Napokon v súvislosti so znaleckým dokazovaním krajský súd zdôraznil, že napriek tomu, že znalecký posudok predložený žalovanou bol sťažovateľovi, resp. jeho právnej zástupkyňi riadne doručený spolu s listinami, z ktorých vychádzal, sťažovateľ s ním „síce vyslovil nesúhlas, okrem návrhu na konfrontáciu znalcov (na ktorej nezotrval) alebo vyžiadanie doplnenia znaleckého posudku iným prostriedkom procesného útoku nereagoval, nereagoval ani na odborné vyjadrenie znaleckej organizácie k vyjadreniu znalca MUDr. Sedláka, neurológa, a na pojednávaní 24.03.2021 nebol z jeho strany prezentovaný žiadny ďalší návrh na dokazovanie.“.

Rozhodnutie o zrušení výroku okresného súdu týkajúceho sa nároku na náhradu trov konania krajský súd odôvodnil tým, že sporovým stranám nebol daný procesný priestor na vyjadrenie sa k nožnej aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

6. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V dovolaní namietal, že odvolací súd mu neposkytol odpovede na jeho relevantné skutkové a právne argumenty. Tiež namietal, že okresný súd aj krajský súd porušili princíp voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúci z § 191 ods. 1 CSP, keď vzali do úvahy iba závery súkromného znaleckého posudku predloženého žalovanou. Pokiaľ išlo o nesprávne právne posúdenie, sťažovateľ namietal, že okresný súd neskúmal dôsledne a podrobne vznik nároku na odškodnenie, pričom poukázal na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej rozhodnutiami sp. zn. 6 Cdo 146/2001 a R 9/1986.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) a f) CSP odmietol.

7.1. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti po preskúmaní rozsudku krajského súdu dovolací súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol: „*Odvolací súd následne náležite a jasne zdôvodnil správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý pri absencii prostriedkov procesného útoku žalobcu spôsobilých spochybníť závery znaleckého posudku, ktorý súdu predložila žalovaná, vychádzal pri posúdení kľúčovej skutkovej otázky príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody zo znaleckého posudku znaleckej organizácie, záver ktorého vylúčil úraz alebo poúrazový stav tvrdený žalobcom. Odvolací súd napokon primerane reagoval aj na odvolaciu argumentáciu žalobcu spočívajúcu v tom, že by súd prvej*

inštalácie znalecké posudky nehodnotil komplexne, keď poznamenal, že súd a rovnako aj žalobca disponovali podkladmi, ktoré boli podkladmi pre vyhotovenie znaleckého posudku znaleckou organizáciou, a napokon aj vyjadrenie znaleckej organizácie k stanovisku znalca MUDr. Sedláka bolo zaslané a doručené 13. októbra 2020 právnej zástupkyňi žalobcu.“ Na základe citovaných záverov dovolací súd konštatoval, že za vadu zmätočnosti nemôže byť považované to, že odvolací súd nerozhodol podľa predstáv sťažovateľa. Pokiaľ išlo o samotné hodnotenie dôkazov, najvyšší súd uviedol: „Aj pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, platí, že pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010, 4Cdo/255/2021). Pri hodnotení súkromného znaleckého posudku súdom platia tie isté kritériá, ako pri hodnotení znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca. ... Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštalácie v bode 57. odôvodnenia konštatoval, že pokiaľ žalobca pri podaní žaloby nepredložil lekárske posudky v predmete určenia bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, súd na jeho návrh nariadil znalecké dokazovanie. Súdom prvej inštalácie následne v súlade s princípom rovnosti v zmysle čl. 6 Civilného sporového poriadku umožnil žalovanej v rovnakej miere uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a akceptoval jej návrh na predloženie súkromného znaleckého posudku v zmysle ustanovenia § 209 CSP v predmete určenia príčinnej súvislosti tvrdeného poškodenia zdravia žalobcu pri dopravnej nehode. Znalecká organizácia v tomto znaleckom posudku vylúčila, žeby žalobca pri dopravnej nehode utrpel poškodenie krčnej chrbtice pomliaždením, keďže tomuto zraneniu nezodpovedajú objektívne nálezy v jeho zdravotnej dokumentácii. Nakoľko žiadna zo strán sporu nenavrhol doplniť dokazovanie na odstránenie rozporov záverov predložených znaleckých posudkov nariadením znaleckého dokazovania znaleckým ústavom zmysle ustanovenia § 207 ods. 3 CSP, pričom nešlo o dôkaz, ktorý by mohol súd vykonať aj bez návrhu v zmysle § 185 ods. 2 CSP, potom súd prvej inštalácie vychádzal zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cz/13/82, z ktorého vyplýva, že v prípade, ak má súd k dispozícii dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi o tej istej otázke, musí ich zhodnotiť v tom zmysle, ktorý z nich a z akých dôvodov vezme za podklad svojho rozhodnutia a z akých dôvodov nevychádza zo záverov druhého znaleckého posudku.“ Dovolací súd po preskúmaní spisu konštatoval, že súd prvej inštalácie dôsledne aplikoval kritériá vyžadované pri hodnotení znaleckého posudku a náležite zdôvodnil, prečo uprednostnil závery súkromného znaleckého posudku vypracovaného znaleckou organizáciou z hľadiska jeho presvedčivosti, keďže odborné znalosti tejto znaleckej organizácie zahŕňajúce odborné zameranie aj v odvetví úrazovej chirurgie považoval za relevantnejšie vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam.

7.2. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením, resp. namietaným odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ sa obmedzil na konštatovanie, že príslušné súdy nezisťovali dôsledne a podrobne vznik jeho nároku na odškodnenie poškodenia zdravia spôsobeného dopravnou nehodou. V uvedenom rekapituloval obsah jednotlivých dôkazov, najmä zdravotnej dokumentácie, a polemizoval so skutkovými

zisteniami súdov nižších inšancií, ako aj opakovane spochybňoval správnosť súkromného znaleckého posudku. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval, že „Dovolateľ jasne a zrozumiteľne nenastolil právne posúdenie veci, ktoré pokladal za nesprávne, neuviedol, v čom má spočívať táto nesprávnosť a nekonkretizoval, ako by mala byť eventuálna právna otázka správne riešená odvolacím súdom. Navyše, vzhľadom na skutkovú povahu prevažnej väčšiny dovolacích námietok je potrebné zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania... Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno založiť na spochybňovaní skutkových záverov súdov nižších inšancií na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, čo pritom v posudzovanom prípade tvorilo jadro podaného dovolania.“.

K judikatúre, na ktorú sa sťažovateľ v dovolaní odvolával, najvyšší súd uviedol, že rozhodnutie sp. zn. 6 Cdo 146/2001 neexistuje, nebolo ho možné dohľadať a ani sám sťažovateľ také rozhodnutie k dovolaniu nepripojil. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na rozhodnutie R 9/1986, najvyšší súd zhodnotil rozdielnosť nielen skutkových okolností, ale aj tam riešenej právnej otázky. V uvedenom konaní bola riešená otázka premlčania nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v prípade neskoršieho zhoršenia už ustáleného zdravotného stavu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti najprv zrekapituloval obsah svojich jednotlivých podaní, ako aj rozhodnutí všeobecných súdov. Následne porušenie označených práv odôvodnil tým, že všeobecné súdy sa dôsledne neriadili § 191 ods. 1 CSP, keď nehodnotili dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, nevysporiadali sa s odlišnými závermi znaleckých posudkov a iba jeden uznali za správny. Podľa názoru sťažovateľa je hodnotenie súkromného znaleckého posudku poznačené prvkom ľubovôle. Sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že uniesol dôkazné bremeno o príčinnej súvislosti medzi poškodením zdravia a dopravnou nehodou, keďže tieto závery jasne vyplývajú zo súdom nariadeného znaleckého dokazovania. Správnosť výberu znalca z odboru neurológie sťažovateľ odôvodnil tým, že najčastejšie bol liečený práve lekárom s týmto odborným zameraním, hoci bol v priebehu liečby ošetrovaný lekármi z rôznych medicínskych odborov.

9. Sťažovateľ v ďalšej časti ústavnej sťažnosti kritizoval postup všeobecných súdov, pokiaľ vzali do úvahy iba tvrdenia prezentované v znaleckom posudku predloženom žalovanou, ktoré sťažovateľ považuje za neúplné až nepravdivé. Vyčítal im, že napriek nariadeniu znaleckého dokazovania napokon znalecký posudok vôbec nezobrali do úvahy.

V závere sťažovateľ zhodnotil napadnuté rozhodnutia ako arbitrárne, nespravodlivé a vybočujúce z ústavných medzí.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietanie porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, ako i práva vlastníť majetok napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorých výsledkom bolo zamietnutie žaloby sťažovateľa a odmietnutie dovolania v prípade uplatneného nároku na náhradu škody.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

11. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predniesol argumenty totožné s námietkami uplatnenými v konaní na súde prvej inštancie, v odvolacom, ale aj dovolacom konaní (najmä otázku hodnotenia znaleckých posudkov a správnosť ich záverov).

14. Ústavný súd bez potreby opätovného citovania jednotlivých pasáží uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia (hoci ním dovolanie sťažovateľa odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa veľmi podrobne, precízne a ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

15. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto smere bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

16. So zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu je potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného

práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020, II. ÚS 133/2023).

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým zvýrazňuje svoj nesúhlas s rozhodnutiami okresného súdu aj krajského súdu. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nepredniesol takmer žiadnu z ústavnoprávneho hľadiska relevantnú argumentáciu. Sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dovolacieho súdu namietal, že najvyšší súd sa odmietol zaoberať tvrdeniami vyplývajúcimi zo znaleckého posudku, ktorý vypracoval súdom ustanovený znalec. Vo veci sťažovateľa boli okresnému súdu predložené dva znalecké posudky, ktorých závery boli protichodné. V danej situácii – v stave, keď aj sám sťažovateľ pri preukazovaní svojich nárokov, resp. pri ich spochybnení protistranou ostal pasívny, nemal okresný súd inú možnosť, len v rámci hodnotenia dôkazov prikloniť sa k jednému z predložených. Úlohou okresného súdu nebolo hodnotiť správnosť medicínskych záverov znaleckého posudku (ani jedného z predložených). Následne predmetom odvolacieho aj dovolacieho prieskumu bolo, či tento postup okresného súdu bol v súlade s ustanoveniami *Civilného sporového poriadku* a princípmi civilného sporového konania, resp. či zvolený postup prvoinštančný súd náležitým spôsobom odôvodnil. Naproti tomu sťažovateľ svoju pasivitu odôvodňoval subjektívnym presvedčením o správnosti znaleckého posudku predloženého na základe jeho návrhu.

18. Poukazujúc na citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol.

Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozsudky okresného súdu a krajského súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil. V tejto súvislosti v rámci možnosti dovolacieho prieskumu najvyšší súd preskúmal proces dokazovania a následne konštatoval, že k porušeniu sťažovateľových práv v zmysle § 420 písm. f) CSP nedošlo.

Rovnako v prípade namietaného nesprávneho právneho posúdenia najvyšší súd jasne a ústavne udržateľným spôsobom vyhodnotil neprípustnosť dovolania. V odôvodnení napadnutého uznesenia dovolací súd zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval ustanovenia *Civilného sporového poriadku* na posúdenie splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP.

19. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je

alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 133/2023, II. ÚS 119/2021, II. ÚS 383/2019).

20. V teraz prejednáwanej veci je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) a f) vyslovene umožňuje.

21. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

22. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu